

FILM

Benke Attila

2016. 07. 21.

A CINÉMA DU RÉEL FRANCIA DOKUMENTUMFILM FESZTIVÁL GYŐZTESE INGYENESEN MEGTEKINTHETŐ A DAFILMS.COM-ON

Március 18-27. között rendezték meg Párizsban a 38. Cinéma du Réel nemzetközi dokumentumfilm fesztivált, e mustra győztese a Long Story Short, mely az „amerikai álmot” díszlete mögötti valós Amerikát mutatja be interjúkon keresztül. Natalie Bookchin dokuja július 18. és 24. között ingyenesen megtekinthető a Doc Alliance Films weboldalán!

A **Cinéma du Réel**-t a párizsi BPI-Bibliothèque publique d'information (párizsi közkönyvtár) hívta életre 1979-ben, s 1984 óta a Les Amis du Cinéma du réel (‘A Cinéma du Réel barátai’) közösen szervezésben a fesztivál a nemzetközi dokumentumfilm-világ egyik legrangosabb eseménye. A rendezvényen profik és kezdő filmesek egyaránt teret kapnak, így biztosítva az ifjú és a veterán kreatív dokufilmek számára a láthatóságot.

Az idei esemény győztes filmje, a *Long Story Short* rendezője, az amerikai Natalie Bookchin elsősorban a tengerentúli videoművészet egyik kiemelkedő egyénisége. Műveit többek között a MoMA, a Whitney Museum és a londoni Tate Gallery állította ki. A filmezés mellett oktatási tevékenységet is folytat, többek között New Yorkban. Visszatérő témája a társadalmi státusz és a gazdasági-politikai közeg kapcsolatának vizsgálata. Ehhez a rendezőnő sokszor nem hagyományos filmes technikákat alkalmaz: mobiltelefonokat, webkamerákat vagy biztonsági kamerákat.

Natalie Bookchin szociális érzékenységének ékes példája 45 perces dokumentumfilmje, a *Long Story Short*, mely elnyerte az idei Cinéma du Réel

nagydíját. A *Long Story Short* – mint azt frappánsan egyik szereplője, egy interjúalanya megjegyzi – az „amerikai rémálom”-ról szól. A rendező 2012 és 2013 között forgatott hajléktalanokkal, munkanélküliekkel, és a megkérdezettek feladata az volt, hogy beszéljenek életükről, reflektáljanak sorsukra. Azaz a fő kérdés, hogy nekik miért nem jött be az, amiről az Egyesült Államok elhíresült: a siker és a karrierépítés.

Natalie Bookchin interjúformát használ, így önmagában a *Long Story Short* „kérdéss-felelek” jelenetei hagyományos „beszélőfejes” dokumentumfilm benyomását keltik. Azonban a rendező, hogy összekösse a sorsokat, hogy általános érvényűvé duzzassza a megszólaló emberek helyzetét, osztott képernyő segítségével egymás mellé helyezi a szereplőket. Sőt, e szerkesztési elvnek köszönhetően sokszor olyan, mintha szinkronban beszélnének vagy egyikőjük a másikra reflektálna.

S maga a keretezés is érdekes, hiszen a hajléktalan vagy munkanélküli nők és férfiak arcát láthatjuk premier plánban, mintha legalábbis egy állásinterjú lennének, illetve mintha egy fényképes önéletrajz igazolványképéhez készítenének fotókat róluk. Pedig ezen emberek számára roppantmód nehezzé vált a munkakeresés, éppen arról beszélnek, hogy lehetetlenség be- és visszailleszkedni a társadalomba. „Könnyű azt mondani, hogy találj magadnak munkát” – mondja az egyik szereplő.

Azaz a *Long Story Short*ban olyan egyének jelennek meg, akik megtörtek vagy megtörni látszanak. Akik nem tudják fenntartani az amerikai filmekből ismerős cselekvőképes és aktív, tetterős amerikaiak ideálját. Az „amerikai álom” az ő fejükben romba dőlt, felébredtek a valóság kilátástalan hétköznapjaiba.

Natalie Bookchin egyúttal a fogyasztói kapitalizmus kritikáját is megfogalmazza, hiszen egyik férfi kimondja a „tutit”, hogy pénz nélkül megszűnik az élet Amerikában. Jóllehet, a hajléktalan férfi inkább azért mondja ezt, mert vágyik valamire, azonban a *Long Story Short* nagyobb kontextusában a figyelmünk nem a fogyasztási javakra,

hanem a pénz diktatúrájára irányul. Így elmondhatjuk, hogy a *Long Story Short* valóban kreatív, összetett, remek alkotás, mely méltán nyerte el a Cinéma du Réel elismerő nagydíját.

A *Long Story Short* július 18. és 24. között **ingyenesen megtekinthető** a Doc Alliance Films weboldalán!

Leadben szereplő kép forrása és a rendező biográfiája.

0 hozzászólás

Rendezés: **Legrégebbi**

 Facebook Comments Plugin

0